

Sygn. akt **VII Ga 322/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Irena Cywoniuk (spr.)

Sędziowie: SO Maciej Głos

SR del. Beata Gnatowska

Protokolant: Aleksandra Oliferuk

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2016 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Handlowo - Usługowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.**

przeciwko **K. K. (1)**

o zapłatę

na skutek apelacji **pozwanej**

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 18 kwietnia 2016 roku, sygn. akt V GC 126/14

1. Oddała apelację.
2. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Maciej Głos SSO Irena Cywoniuk (spr.) SSR del. Beata Gnatowska

Sygn. akt VII Ga 322/16

UZASADNIENIE

Powód Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. K. (1) na swoją rzecz kwoty 8.489,43 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego (k. 2-3 akt).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 05.03.2014 roku w sprawie V GNe 195/14 Sąd Rejonowy w Ostrołęce uwzględnił w całości roszczenie powoda wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu (k. 23 akt).

Sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty wniosła pozwana K. K. (1) skarżąc nakaz zapłaty w całości oraz wnosząc o oddalenia powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 26-31 akt).

Wyrokiem z dnia 18.04.2016 roku w sprawie V GC 126/14 Sąd Rejonowy w Ostrołęce zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 7.290,16 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25.02.2014 roku do dnia 31.12.2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.954,35 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Ostrołęce od pozwanej kwotę 1.082,76 złotych i od powoda kwotę 191,07 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (k. 208 akt).

Sąd ten ustalił, iż w październiku 2013 roku powód zlecił pozwanej naprawę zawieszenia pneumatycznego w pojeździe marki M. (...) numer rejestracyjny (...). Pozwana, w imieniu której czynności naprawcze podejmował jej mąż S. K., wykonała przedmiotową naprawę i z tego tytułu w dniu 19.11.2013 roku wystawiła powodowi fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.107,00 złotych. Po wykonaniu tych prac przy odbiorze okazało, że pojazd jest niesprawny, gdyż nie działają w nim biegi. S. K. poinformował, że prawdopodobnie wykasowany został program sterujący skrzynią biegów i zaproponował wgranie takiego programu z innego pojazdu powoda tej samej marki .. (...) związku z tym powód przyprzewodził do warsztatu pozwanej drugi pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) celem zgrania kopii programu sterującego skrzynią biegów i wgrania go do samochodu o numerze rejestracyjnym (...). Po wykonaniu tej czynności okazało się, że pojazd o numerze rejestracyjnym (...) jest dalej niesprawny, a dodatkowo w samochodzie o numerze rejestracyjnym (...) doszło do uszkodzenia skrzyni biegów, gdyż nie działają w nim wyższe biegi i samochód może poruszać się maksymalnie z prędkością 60 km/h. Mąż pozwanej poinformował, że w samochodzie o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzony został impulsator skrzyni biegów, którego nie będzie w stanie naprawić. W związku z tym pracownik powoda zabrał ten pojazd i w serwisie (...) w W., zgodnie z zaleceniem warsztatu pozwanej, w dniu 13.11.2013 roku wymienił czujnik tachografu elektronicznego, lecz pomimo tego biegi dalej nie działały prawidłowo. W pojeździe tym stwierdzono uszkodzenie sterownika silnika – modułu elektronicznego FR, co wymagało dalszych czynności naprawczych. W tym czasie pojazd o numerze rejestracyjnym (...) pozostał w warsztacie pozwanej. W pojeździe tym zdemontowana została skrzynia biegów celem zidentyfikowania i usunięcia usterki, lecz czynności te nie doprowadziły do skutecznej naprawy samochodu. Wobec tego powód zabrał ten pojazd z warsztatu pozwanej i ostatecznie oba pojazdy zaprowadził do autoryzowanego serwisu firmy (...) w O. koło O., gdzie zostały skutecznie naprawione.

Za wykonanie powyższych czynności naprawczych i zakup części powód został obciążony fakturami VAT: nr (...) z dnia 13.11.2013 roku wystawioną przez (...) spółkę z o.o. na kwotę 783,73 złotych brutto z tytułu wymiany czujnika tachografu elektronicznego w samochodzie o numerze rejestracyjnym (...), nr (...) z dnia 18.11.2013 roku wystawioną przez (...) spółkę z o.o. O. na kwotę 1.147,45 złotych brutto z tytułu naprawy samochodu o numerze rejestracyjnym (...), nr (...) z dnia 30.11.2013 roku wystawioną przez (...) spółkę z o.o. O. na kwotę 7.285,81 złotych brutto z tytułu naprawy samochodu o numerze rejestracyjnym (...) i nr (...) z dnia 13.01.2014 roku wystawioną przez (...) spółkę komandytową w G. na kwotę 1.225,01 złotych brutto z tytułu zakupu elementu elektroniki.

Sąd Rejonowy uznał, iż sposób diagnozowania i naprawy polegający na wprowadzeniu do układu elektronicznego samochodu o numerze rejestracyjnym (...) modułu elektronicznego E. (...) lub FR z innego pojazdu nie był zgodny z technologią naprawy producenta. Prawdopodobnie takie działanie mogło być przyczyną, że w pojazdach mogły ulec uszkodzeniu elektroniczne moduły sterowania skrzynią biegów E. (...) i silnika FR. Zgodnie z technologią naprawy producenta pojazdu mechanik powinien przeprowadzić test diagnostyczny urządzeniem S. (...) w samochodzie marki M. o numerze rejestracyjnym (...), aby odczytać, czy w modułach elektronicznych pojazdu zostały zapisane błędy. Błędy przedstawione są w formie zakodowanej jako znaki literowo-cyfrowe i obejmujące wagę błędu, lokalizację, rodzaj i przyczynę. Wtedy dopiero powinny być podejmowane decyzje o zakresie, szczegółowej diagnostyce i sposobie naprawy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony procesu, zeznań przesłuchanych w sprawie świadków oraz opinii biegłego sądowego T. C.. W ocenie Sądu zeznania świadków K. K. (2), P. D., P. K., M. K., A. P. i M. G. należało obdarzyć walorem wiarygodności. Świadkowie ci przedstawili zakres usterek stwierdzonych w obu pojazdach powoda oraz zakres czynności naprawczych podejmowanych w tych pojazdach przez warsztat naprawczy pozwanej oraz autoryzowane serwisy firmy (...) w W. i O. koło O.. Zeznania tych świadków były spójne i logiczne, korespondowały ze sobą i dokumentami zgromadzonymi w sprawie, a w szczególności fakturami VAT z tytułu wykonanych czynności naprawczych.

Sąd Rejonowy podzielił także ostateczne wnioski biegłego sądowego. W ocenie Sądu sporządzona w sprawie opinia biegłego T. C. zasługiwała na uwzględnienie. Opinia została wykonana szczegółowo, a przedstawione ustalenia poparte wszechstronną analizą, co pozwala uznać tę opinię za pełną i kompletną. Wywody biegłego są logiczne i trafne, a także zgodne z zasadami poprawnego wnioskowania. W opinii uzupełniającej biegły sądowy wyjaśnił niezgodność działań naprawczych podejmowanych w zakładzie pozwanej z technologią naprawy producenta S. (...) i odniósł taki sposób wykonania czynności naprawczych do uszkodzeń oprogramowania i modułów elektronicznych stwierdzonych w pojazdach powoda. W ustnych wyjaśnieniach do opinii złożonych na rozprawie w dniu 9.03.2016 roku biegły szczegółowo odniósł się do pytań pełnomocników stron.

Uwzględniając powyższe ustalenia faktyczne Sąd uznał za zasadne roszczenie w zakresie kwoty 7.290,16 złotych. W ocenie Sądu powód wykazał przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej z art. 471 k.c. Z opinii biegłego sądowego T. C., którą Sąd podzielił, wynika że działania naprawcze podejmowane w zakładzie pozwanej nie były zgodne z technologią naprawy producenta, albowiem nie użyto testu diagnostycznego urządzeniem S. (...) i mogły być przyczyną uszkodzeń oprogramowania modułów elektronicznych i samych modułów elektronicznych. Wysokość szkody poniesionej przez powoda wynika z faktur VAT dokumentujących koszty poniesione na zakup części i naprawę obu pojazdów uszkodzonych w warsztacie pozwanej. Powód przedstawił cztery faktury na łączną kwotę 8.489,43 złotych netto stanowiącą wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu w związku przyczynowym z czynnościami naprawczymi podejmowanymi w zakładzie pozwanej pozostają koszty dotyczące zakupu części i napraw w obu pojazdach skrzyń biegów, co stanowi łącznie kwotę 7.290,16 złotych. Sprawdzenie poszczególnych części wycieraczek/spryskiwaczy szyb, weryfikacja i ustalenie zakłóceń układu elektrycznego na kwotę 578,17 złotych netto oraz weryfikacja i ustalenie zakłóceń układu elektrycznego na kwotę 620,68 złotych netto nie są kosztami związanymi z naprawą skrzyni biegów i dlatego powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł na podstawie art. 471 k.c. w zw. z art. 361 k.c. i art. 363 k.c. O ustawowych odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

O kosztach procesu postanowiono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 100 k.p.c. uznając, iż powód wygrał proces w 85%, a pozwany w 15%. Różnicę przy stosunkowym rozdzieleniu kosztów procesu Sąd zasądził w punkcie 3 wyroku.

O nieuiszczonych wydatkach na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrołęce postanowiono według proporcji 85% i 15 % (k. 213-222 akt).

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana skarżąc wyrok w punktach 1, 3 i 4 oraz zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego:

- niewłaściwe zastosowanie art. 471 k.c. wobec uznania przez Sąd, że ziszcza się przesłanka odpowiedzialności odszkodowawczej w postaci niewykonania (nienależytego wykonania) zobowiązania i zaistniał związek przyczynowy pomiędzy niewykonaniem/nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą w sytuacji, gdy pozwana dokonała jedynie naprawy modułu pneumatycznego (zawieszenia) w aucie o numerze rejestracyjnym (...) i na skutek tejże naprawy nie mogło dojść do uszkodzenia skrzyni biegów (uszkodzenia wewnętrznych jej elementów, uszkodzenia obudowy),

- niezastosowanie w sprawie art. 6 k.c. wobec przerzucenia ciężaru dowodu na pozwaną w sytuacji, gdy bazując na zgromadzonym materiale dowodowym (opinie biegłego), stosując zasady logiki (o czym szerzej niżej w zarzutach naruszenia prawa procesowego) nie można z powodu „zdjąć” obowiązku udowodnienia zasadności roszczeń zgłoszonych pozwem;

2. naruszenie prawa procesowego:

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik przedmiotowej sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c. wobec dokonania przez Sąd I instancji wadliwych ustaleń faktycznych, gdyż Sąd ocenił dowody w sposób dowolny (a nie swobodny), sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, a także logiki, gdyż z pominięciem stanowiska biegłego (korespondującego ze stanowiskiem pozwanej), który w opiniach z dnia 8.06.2015 roku i 21.09.2015 roku wskazywał: (w opinii z 8 czerwca), że „analiza akt sprawy wskazuje na brak obiektywnych dowodów na to, że poza naprawą zawieszenia pneumatycznego w samochodzie o numerze rejestracyjnym (...) inne czynności naprawcze również były przeprowadzone w przedsiębiorstwie pozwanej” (str. 4) i „z technicznego punktu widzenia brak jest w aktach sprawy obiektywnych dowodów na to, że uszkodzenia w/w pojazdów powstały wskutek nieprawidłowo przeprowadzonych czynności naprawczych w przedsiębiorstwie pozwanej” (str. 5), natomiast w opinii z 21 września, że nie można jednoznacznie określić, kto uszkodził skrzynię w pojeździe (...) oraz kiedy do uszkodzenia doszło i gdzie (str. 3).

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 228-232 akt).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom zawartym w apelacji Sąd Rejonowy nie naruszył przepisów prawa materialnego i prawa procesowego wskazanych w apelacji. Wbrew zarzutom zawartym w apelacji Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie treści umowy zawartej pomiędzy stronami oraz czynności naprawczych wykonanych przez pozwaną. Słuszne jest stanowisko Sądu Rejonowego, iż po wykonaniu naprawy przy odbiorze pojazdu o numerze rejestracyjnym (...) okazało się, iż jest on niesprawny i pracownik pozwanej po przyjeździe drugiego samochodu powoda o numerze rejestracyjnym (...) wykonywał czynności związane z wgraniem programu sterującego skrzynią biegów z samochodu sprawnego do samochodu niesprawnego. Swoim działaniem doprowadził on do uszkodzenia skrzyni biegów w pojeździe dostarczonym przez powoda, a naprawiany samochód był nadal niesprawny i po odebraniu został naprawiony w autoryzowanym serwisie. Także naprawa drugiego samochodu o numerze rejestracyjnym (...) nastąpiła w tym samym serwisie. Na dowód wykonanych napraw powód przedstawił cztery faktury VAT na łączną kwotę 8.489,43 złote netto.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Rejonowy oparł się na zeznaniach świadków, którzy potwierdzili okoliczności związane z powstałymi uszkodzeniami i przebiegiem napraw. Zeznania tych świadków są logiczne i spójne oraz poparte załączonymi fakturami VAT, które okazano świadkom. Także opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej T. C. potwierdziła, iż działania naprawcze pozwanej mogły być przyczyną uszkodzeń oprogramowania modułów elektronicznych, samych modułów elektronicznych oraz skrzyni biegów. Wskazał on na związek przyczynowy elektroniki, skrzyni biegów i zespołu ustawiającego pojazd. Próba wgrania programu sterującego skrzynią biegów z jednego pojazdu do drugiego była nieprawidłowa, albowiem najpierw powinna być przeprowadzona diagnostyka, a potem naprawa i sprawdzenie. Biegły sądowy nie widział rozebrania i uszkodzeń mechanicznych skrzyni biegów, ale widzieli ją świadkowie K. K. (2), P. K. i M. K. i opierając się na ich zeznaniach uznać należy, iż takie uszkodzenia miały miejsce. Biegły wskazał, iż faktury VAT korelują z zakresem napraw i pozostają w związku przyczynowym z naprawami pozwanej. Wskazane w apelacji zarzuty dotyczące naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

i art. 227 k.p.c. w zakresie pominięcia stanowiska biegłego sądowego są niezasadne, albowiem wskazane zdania z opinii biegłego sądowego są wyjęte z kontekstu opinii oraz jej uzasadnienia. Dotyczą one obiektywnych dowodów, tj. takich, które nie są związane z zeznaniami świadków. Natomiast opierając się na zeznaniach świadków i opinii biegłego sądowego należy uznać związek przyczynowy uszkodzeń w obu pojazdach powoda z działaniami pozwanej, czyli nienależytym wykonaniem zobowiązania.

Niezasadny jest zarzut apelacji dotyczący niewłaściwego zastosowania art. 471 k.c., albowiem w sprawie niniejszej spełnione zostały przesłanki wymienione w tym przepisie. Skorzystanie z uprawnienia z art. 471 k.c. należy do wierzyciela i może on wybrać roszczenia z rękojmi lub z art. 471 k.c. Przesłanki wymienione w tym przepisie, tj. nienależyte wykonanie zobowiązania, powstanie szkody oraz związek przyczynowy pomiędzy nienależytym wykonaniem zobowiązania i szkodą, musi wykazać powód. W ocenie Sądu Okręgowego powód wykazał przesłanki z art. 471 k.c. Z treści art. 471 k.c. wynika domniemanie, że nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło wskutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność i domniemanie to musi obalić dłużnik, czyli pozwana, wykazując, iż nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło wskutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności. Pozwana okoliczności tych nie udowodniła.

Mając na uwadze powyższe apelacja pozwanej, jako niezasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego za drugą instancję postanowiono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 i § 10 ustęp 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804).